

*Corrie
ten Boom*

Ocroitoarea îngerilor

Janet & Geoff Benge

*Corrie
ten Boom*

Ocrotitoarea îngerilor

Traducere de Cristina Dumitru

Copyright © 1999 Geoff & Janet Bengé

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Corrie ten Boom: Keeper of the Angels' Den*, la YWAM Publishing, a ministry of Youth With A Mission, P.O. Box 55787, Seattle, WA 98155, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Corrie ten Boom: Ocrotitoarea îngerilor

de Janet și Geoff Bengé

Copyright © 2026 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel.: 0359 800 333; 0728 874 975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Benge, Janet

Corrie ten Boom : ocrotitoarea îngerilor / Janet și Geoff Bengé ; trad. de Cristina Dumitru. - Oradea : Casa Cărții, 2026

Conține bibliografie

ISBN 978-606-732-332-0

I. Bengé, Geoff

II. Dumitru, Cristina (trad.)

2

929

Traducerea: Cristina Dumitru

Editarea: Mirela Ștefan

Tehnoredactarea și coperta: Roxana Bochiș

Imaginea de pe copertă aparține YWAM Publishing și este folosită cu permisiune.

Tipar executat de

**BOOK
EXPERT**
Powered by METROPOLIS

www.book-expert.ro

Cuprins

1. <i>Judenhilfe!</i>	7
2. O invenție foarte modernă	13
3. Prim-ministrul este un prost!	25
4. Oaspeți speciali	37
5. Camera secretă	47
6. Spălătorul de geamuri	57
7. Secretul era în siguranță	65
8. O familie privilegiată	77
9. Ceasurile din Beje sunt în siguranță	87
10. Citirea testamentului	97
11. Cuvântul ce aduce teroare	107
12. Numărul 66730	119
13. După inspecție	129
14. Lanțurile cad	141
15. Ajutor, speranță și vindecare	151
Bibliografie	164
Despre autori	165

Europa de Nord

Țările de Jos

Capitolul 1

*Judenhilfe!**

Încheieturile mâinilor lui Corrie pătimiră sub strânsoarea rece a cătușelor de metal. Brațul stâng îi era încătușat de cel al surorii ei mai mari, Betsie, iar brațul drept de cel al tatălui ei. Sora și tatăl ei erau încătușați de alte persoane. Înlănțuiți unii de alții, coloana de oameni încătușați înainta cu greu pe alee, îndreptându-se spre Smedestraat. Zăpada de dimineață se topise în băltoace cenușii, ce se întindeau pe caldarâm. La fiecare pas, apa rece ca gheața stropea picioarele lui Corrie. Oamenii Gestapoului, care-i escortau, urlau ordine în germană către prizonieri, încercând să-i facă să se miște mai repede, însă ordinul era imposibil de îndeplinit. Era târziu, mult după ora stingerii, și pe stradă nu se zărea nicio scânteie de lumină. Tot ce putea face Corrie era să se străduiască să nu-și piardă echilibrul și să îl sprijine pe tatăl ei să nu cadă. Nu aveau nicio șansă să mășăluiască în ritmul pe care îl voiau nemții care îi luaseră prizonieri. Tatăl lui Corrie, în vârstă de

* Cuvânt german ce înseamnă „ajutor acordat evreilor”; termen folosit cu sens peiorativ și acuzator, desemna persoanele care îi sprijineau pe evrei (n.tr.).

84 de ani, pur și simplu nu putea merge mai repede, dar nici Corrie nu putea, fiind bolnavă de gripă. Soldații o smulseseră din pat, iar ea se simțea atât de slăbită încât, la fiecare pas pe care îl făcea, trebuia să lupte cu dorința de a renunța și de a se prăbuși pe caldarâmul rece și umed.

Când ajunseră pe Smedestraat, Corrie se întreabă dacă va mai vedea vreodată Beje, casa în care trăise aproape toată viața. Va mai repara vreodată ceasuri în atelierul de la parter? Și oare casa va mai fi vreodată plină de fumul trabucului tatălui ei și de aroma delicioasă a pâinii proaspăt coapte de Betsie?

Nu dură mult până ce ajunseră la destinație: sediul poliției din Haarlem. Pentru Corrie, sediul poliției fusese până atunci un loc al siguranței și protecției. Acolo mergeai ca să ceri ajutor sau să raportezi un câine rățăcit găsit pe o alee ori să întrebi de un portofel sau o poșetă pierdută. Dar acum devenise un loc în care oamenii erau duși și apoi nu se mai auzea nimic despre ei, un loc al fricii și al trădării, unde se comiteau crime urâte, de nespus. În zilele acelea, locuitorii din Haarlem evitau sediul poliției cu orice preț. Frica și groaza strânseseră stomacul lui Corrie în clipa în care ușa mare din lemn a clădirii se deschise, și grupul fu împins cu brutalitate înăuntru.

Lumina orbitoare a becurilor de deasupra îi înțepa ochii umflați și plini de vânătăi ai lui Corrie, în timp ce șirul de prizonieri încătușați era condus pe un coridor, spre vechea sală de gimnastică din spatele clădirii. Podeaua sălii era acoperită cu saltele subțiri, pe care ședea grupuri de oameni obosiți, însângerați și răniți. Corrie și familia ei nu erau, evident, primii prizonieri aduși în noaptea aceea. Cei care se aflau deja pe saltele abia dacă s-au mișcat. Unii doar au privit către noul grup de prizonieri când a fost adus în încăpere. Era mai bine ca Gestapoul să nu știe dacă se cunoșteau între ei.

În cele din urmă, cătușele le-au fost scoase, iar Corrie își trecu mâinile peste fața lovită și vânătă. Durerea era încă intensă, dar avea să treacă. Important era că ea nu divulgase nicio informație, deși ofițerul Gestapo o bătuse, încercând să afle de la ea tot ce știa. Ascunzătoarea îngerilor rămăsese secret și era în siguranță. Pentru asta, Corrie era recunoscătoare. Câteva tăieturi și vânătăi erau un preț mic de plătit pentru salvarea vieților celor șase oameni ascunși în camera secretă.

În acel moment, Corrie tânjea să se întindă pe una dintre saltelele subțiri de pe podea și să doarmă. Gripa făcea să o doară fiecare articulație a corpului ei, gâtul îi era iritat și inflammat, iar pieptul i se ridica greu la fiecare respirație. Dar, în loc să o lase să se prăbușească pe o saltea, gardienii germani au împins-o în șirul de oameni ce se întindea până la singurul birou din încăpere, în capătul îndepărtat al sălii. Minutele se transformau în ore. Corrie se sprijini de perete și se întrebă cât timp va mai putea rămâne în picioare. Trupul îi tremura, atât din cauza gripei, cât și din cauza șocului ce o cuprinsese, în cele din urmă, din pricina a ceea ce se întâmpla. Era speriată, mai speriată decât fusese vreodată în viața ei.

În cele din urmă, ajunse în fața biroului. Anchetatorul îi ceru să-și spună numele, vârsta, adresa, numele rudelor, activitățile în care fusese implicată și pe unde mersese în ultima lună. Întrebările păreau să nu se mai termine. Deși se simțea amețită și slăbită, Corrie știa că anchetatorul Gestapo din spatele biroului încerca să o prindă într-o capcană, să o facă să recunoască ceva sau să divulge secretul camerei ascunse. Se rugă în tăcere ca Dumnezeu să o ajute să nu spună ceva greșit.

Frustrat că nu reușea să o încolțească, anchetatorul făcu, în cele din urmă, un gest din mână și îi permise să plece, dar Corrie rămase în apropiere cât timp tatăl ei era interogată. Casper ten Boom răspunse clar și cu demnitate la fiecare

întrebare a anchetatorului. După câteva momente, un ofițer Gestapo de rang mai înalt se apropie și se uită lung la tatăl lui Corrie, apoi la notițele făcute de anchetator. Corrie își ținu respirația. Oare era ceva în neregulă?

În cele din urmă, ofițerul vorbi într-o olandeză perfectă, nu în germană:

— Ce caută acest bătrân aici? Reichul nu vrea să facă pe dădaca pentru bătrâni sau infirmi; lăsați pe altcineva să se ocupe de asta. Poți să pleci acasă, bătrâne. Promite doar că nu te vei mai amesteca în toate prostiile astea clandestine.

În vocea ofițerului se simțea o undă de bunătate.

Corrie privi cum tatăl ei plătând se îndreptă cât era de înalt. Îl privi pe ofițer drept în ochi și răspunse:

— Dacă mă lăsați să plec, mâine dimineață îmi voi deschide din nou ușile pentru oricine are nevoie de ajutorul meu. Și îmi este mare milă de dumneavoastră, deoarece atunci când arestați un evreu, vă atingeți de lumina ochilor lui Dumnezeu*.

— *Judenhilfe!* răcni ofițerul Gestapo, iar orice urmă de bunătate dispăruse din vocea lui. În schimb, obrații îi erau aprinși de mânie.

Corrie îl văzu apoi pe tatăl ei plecându-și ușor capul în fața ofițerului, ca și cum ar fi primit un compliment. Și Corrie știa că, pentru tatălui ei, aceste cuvinte chiar fuseseră un compliment. Ofițerul tocmai îl acuzase pe Casper ten Boom, ceasornicarul de pe Barteljorisstraat, Haarlem, că ajută evreii.

— Așază-te jos cu ceilalți, bătrâne, mârâi ofițerul Gestapo.

Clopotele Bisericii Sfântul Bavo bătuseră ora unu dimineața, pe 29 februarie 1944, când Corrie reuși, în sfârșit, să se prăbușească pe salteaua de pe podea. Stătea ghemuită alături

* Referire la versetul din Zaharia 2:8 (n.ed.).

de tatăl ei, de surorile ei mai mari, Betsie și Nollie, de fratele ei, Willem, și de nepotul ei, Peter. Zăcând acolo, prea bolnavă, îndurerată și epuizată ca să se mai poată mișca, Corrie se întreba ce avea să urmeze. Oare coșmarul ce cuprinsese Olanda avea să se sfârșească vreodată? Vor mai fi oare lucrurile la fel ca înainte?

Cât de mult își dorea ca Olanda să redevină țara frumoasă, calmă și iubitoare de pace, așa cum fusese înainte de invazia germană. Pe atunci, violența, mizeria, ura și moartea păreau atât de îndepărtate. Viața își avea greutatea ei, dar acele necazuri păreau atât de neînsemnate în comparație cu cele pe care erau siliți să le îndure acum. Iar această ultimă încercare putea să-i coste viața pe membrii familiei ten Boom.

Cu toate acestea, oricât de speriată era Corrie de ceea ce avea să vină, nu era pentru prima dată când își vedea moartea cu ochii.